

Husmænd til Brevbæring; om dette forhold sig rigtig, veed jeg ikke, jeg kjender ikke saadanne Tilfælde; men dersom det er saa, ville formentlig de paagjældende Sogneraad kunne faae Netsbetjentene gennem Indenrigsministeriet givet den Oplysning, at de ikke have Aldomst til at bruge saadan Brevsending, men at de enten skulle bruge Post eller, hvis de ville have leiede Bud, selv anskaffe dem. Denne Sag er ingenlunde ubetydelig, og den har ikke blot en historisk Interesse ved at faae dette Naturalhøveri ophævet, men den har Betydning for alle Landkommuner hele Landet over mere eller mindre, thi overalt ville de kunne kræve Bubbæring af Husmænd eller Betaling derved for Sogneraadet. Der er en indenrigsministeriel Skrivelse for, at Sogneraadet kan tilstaa Godtgjørelse for en saadan Brevbæring, og saa skal Indenrigsministeriet stadfæste den; men da Landkommunalloven af 1867 udkom, blev det efter dens § 26 Amdraadet, som skal stadfæste Omkostningerne ved Brevbæringen. Saaledes er den nuværende Lovbestemmelse. Det vilde jo falde bort med denne Lov, hvis den var gaaet igjennem i Landsthinget, saaledes som den er vedtaget her. Dette er nu ikke Tilfældet, men den nuværende Lov har iøvrigt den Mangel, at Brevbæringssomkostningerne fastsættes af Netsbetjentene, og det er det, jeg anførte en Overretssdom for under Sagens tidligere Behandling. Jeg havde ventet, at de ærede Forslagsstillere vilde have fremsat et Ændringsforslag om at føre Loven tilbage til den Stikelse, den havde ved dens Afgang herfra til Landsthinget. Nu er et saadant Ændringsforslag ikke kommet. Jeg skal derfor henstille til de ærede Forslagsstillere, om de ville bringe et Udvalgs Medsættelse i Forslag, for at Sagen virkelig kan blive undersøgt. Denne er ikke saa ganske let, som man tror. Jeg har her tilstede Sjergensens Lovlexikon, og Opregningen af de Lovbestemmelser og indenrigsministerielle Skrivelser, der vedkomme denne Sag, omfatter 2½ Side, hvilket er et betydeligt Antal. Jeg tror derfor, at Sagens Undersøgelse i et Udvalg vil bringe Thinget de fornødne Oplysninger om alle de forskjellige Bestemmelser, der ere komne frem til Forklaring af Forordningen af 1791, og en Fremstilling af de Regler, hvorefter Husmændenes Brevbæring eller Godtgjørelse for Brevbæring nu udredes. Jeg skal, som sagt, henstille til de ærede Forslagsstillere, om de ville stille et saadant Forslag om Udvalgs Medsættelse, ellers forbeholder jeg mig at fremsætte et saadant Forslag.

De Christensen: Det høje Thing vil jo have i frist Minde, at det ærede Medlem, der sidst talte, var aldeles enig med mig paa Sagens tidligere Stadium, og at det var ham, der særlig bidrog til — forudsætter jeg — at der rejste sig en saa stærk Stemning for det Forslag, som jeg var Medforslagsstiller til, saa at

det blev vedtaget her. Jeg er i de store Grundtræk enig med den sidste ærede Taler; jeg har ikke kunnet se, at det Forslag, der er fremkommet fra det andet Thing, er hensigtsmæssigt eller tilsvarende, dette Forslag, der fastholder det gamle, antikværede Lovbud fra 1791, som i og for sig tillige er ubrugeligt, hvilket jeg paa et tidligere Stadium har underrettet alle de vedkommende Parter om. Nu er imidlertid dette Forslag vedtaget i Landsthinget og vedtaget paa en saadan Maade, at det efter min Mening var helbigst, om vi slet ikke omtalte det. Efter min Mening er i det Hele det foreliggende Lovarbejde blevet daarlig behandlet i Folkethinget og slettere i Landsthinget. Det Tryk, vi eventuelt kunde lægge paa Landsthinget, tog Folkethinget bort, saa at Landsthinget havde frie Hænder til at behandle eller mishandle Lovforslaget; det Sidste er slet. I Landsthinget viste det sig, at Ændringsforslagets Stiller troede, at Sognefogderne havde forskellige Ting at udrette, hvortil de skulde bruge Bud, hvad de faktisk ikke havde. Han mente, at Sognefogderne skulde udrette en hel Del store og vigtige Skrinder, blandt Andet at underrette Politimestrene om Ildbrands paa Landet. I Henshold til Loven af 19de Februar 1861 § 40 viser det sig imidlertid, at Sognefogderne have Ansvaret ved enhver Ildbrand, indtil Politimesteren kommer tilstede, og at Sognefogderne skulle overholde Orden paa Stedet. I § 33 er det nævnt, at, naar der skal bruges ridende Stafetter, skulle Udgifterne dertil lignedes paa Kommunerne efter Omgang, som med Hensyn til andre Sogneægter. Naar saaledes Forslagsstilleren i Landsthinget er gaaet ud fra Forudsætningen om, at der paahviler Sognefogderne Pligter, som i Virkeligheden slet ikke paahviler dem, vil det ses, at Forslaget er fremkommet i Landsthinget under et Syn, der er aldeles falsk, men efterat Sagen saaledes er bleven tilstrækkelig daarlig behandlet paa de forskellige Stadier og derved har faaet en saa uklar Form, at intet Menneffe omtrent veed, hvad den indeholder, saa bliver det Spørgsmaal tilbage: Hvad skulle vi gjøre, skulle vi tage Loven, saaledes som den er, idet vi troste os med et Udtryk, som den ærede Justitsminister brugte i Landsthinget, at den kan under alle Forhold ingen Skade gjøre. Jeg er forfaavidt enig med den høitærede Minister, at jeg er færdig ved at tro, at det er det klogeste. Forholdene ere, som jeg tidligere har udviklet, i den Grad forældede og forhadte, at der, ligesaa snart Lovforslaget kommer ud, vil blive skudt Bredse i den gamle Vold, der har staaet siden 1791, og som hverken ligner det One eller det Andet. Desuden haaber jeg, at naar dette Lovforslag bliver vedtaget og ophøjet til Lov, vil ogsaa Justitsministeren sammen med Indenrigsministeren virke hen til, at, hvor der endnu eksisterer Forhold, som ikke saa lige passe ind i de nuværende Love i Danmark, vil han give de vedkommende Politimestre Seilighed til at